Den volgenden morgen kwam Lou beneden met een totaal gehavend gezicht.

„Kerel, je kon de mazelen wel hebben," plaagde Mark, die zijn eigen leed vergeten scheen te zijn.

„O, die vervloekte muggen — excuseer me Hettie," barstte Lou los. „Maar daar word je stapel-krankzinnig van. 'k Heb geen oog dichtgedaan vannacht. Heb jullie geen last van dat tuig gehad ?"

„Ook," bemoedigde ik.

„Oja ?" zei Lou, schijnbaar opgelucht.

Dien avond, toen we buiten bij elkaar zaten, zoemden ze in drommen om ons heen.

„Dat belooft weer wat," voorspelde Lou tragisch.

„Ja en de ramen dicht gaat niet." zei ik. „Dan houden we het gewoonweg niet uit."

„Ik smeer boven alles met petroleum in." — Lou's stem had zijn gewone kalmte verloren. — „Want daar kunnen ze niet tegen, die ellendelingen. Heb je petroleum in huis, Hettie ?"

„Ja," zei ik.

De nacht, die volgde, was ontzettend. Pas lagen we, of daar begon het al. Eerst in een hoek van de kamer, dan dichter-dichterbij kwam het gezoem. Tot je voelde, dat iets zich neerzette op je voorhoofd, je hals, je kin, je neus. Dan zwaaide je wild met je armen in het rond, of sloeg jezelf behoedzaam op de plaats, waar je het insect vermoedde te zitten. Om meestal alleen te bereiken, dat het beest plagend, sarrend, treiterend — „hoonlachend," zei Mark zelfs — wegzoemde. Het ongeluk was, dat je je steeds verbeeldde, dat er maar eén mug was, die je plaagde, zoodat je al je denkvermogen concentreerde op het punt, dat je, als je die eene mug doodmaakte, rust zou hebben. Slaagde je daar dan eindelijk in, en strekte je jezelf uit met de heerlijke gedachte, dat je nu eindelijk zou kunnen slapen, dan kwam er krijgshaftig gezoem uit alle hoeken der kamer, alsof er een leger muggen aanrukte, om den dood van hun makker te wreken.

O, die nacht ! Mark en ik stonden op, sloegen wild met kranten elke mug, die we konden raken. Niets baatte, steeds kwamen nieuwe aanvallers.

„Ik word er gek van", zei Mark, wild door zijn haar strijkend.

„Lou ook," zei ik laconiek.

Toen opeens ontdekte ik iets.

„Als we eens elk een voile voordeden."

„Daar zeg je zoo iets. Waar heb je die dingen ?" En Mark rommelde al in een hoededoos, die op de slaapkamer stond. Hij diepte op : twee oude voiles, een zwart, een lila.

„Ik de lila," zei Mark al weer vroolijk. „Past het best bij mijn teint."

Mark bond zijn voile voor, ik de mijne — en toen tolden we beiden om van den lach.

„O, Mark," hikte ik. „Je lijkt beslist légère. O, dat haar van jou. 't Is net poppehaar, geplakt poppehaar."

Mark stond voor den spiegel te schateren, om dan opeens met een ruk aan de voile ernstig te beweren : „'t Kriebelt zoo allemenschelijk."

„Je moet je haar ook wat wegstrijken."

Toen streek Mark zijn pruik in een woeste, rechtopstaande kuif, bond zijn voile weer voor, en nog naproestend trachtten we weer te gaan slapen. 't Lukte, maar den volgenden morgen waren we geradbraakt. En Mark was vreemdsoortig gevlekt, doordat de lila voile „afgelaten" had. De eenige, die kalm aan het ontbijt verscheen, was Lou.

„Petroleum, kinderen," doceerde hij, „petroleum is het eenige, afdoende middel te gen muggen."

Na het ontbijt sprak hij niet meer zoo beschermend. Hij kon haast niets eten, omdat alles volgens zijn zeggen „een petroleumsmaak" had. Hij rook, dronk, at petroleum. — We zijn een geheelen dag bezig geweest, om met warm water en zeep de petroleum, die Lou kwistig op zijn kamer had rondgestrooid, te verwijderen, en toen „proefde" Lou het nog. Dus ook van dat middel moesten we afstand doen.

Een maand lang sliepen we met ramen en deuren dicht, en met voiles voor. Toen kwamen er snikheete Julidagen en Mark en Lou beweerden, dat ze totaal verstompten. Ook ik voelde me moe, lusteloos, vervelend. Alleen het feit, dat onze reissom aangegroeid was tot achtentwintig gulden, wekte ons nog eenigszins op.

We verzonnen de gekste dingen, om van de muggenplaag verlost te worden. Lou kocht een vliegenvanger, en Mark maakte hierover ruzie, omdat dat lor natuurlijk niets gaf. Ik betrapte Lou er later op, dat hij de muggen met een krant doodsloeg en ze dan op den vliegenvanger zette. En ik nam het hem absoluut niet kwalijk, toen hij tegen Mark triomfeerde : „Zie je nu kerel, dat het wèl geeft !"

De muggen zoemden in drommen om ons huisje. Als we buiten zaten, stoomden Mark en Lou hun pijpen door, om ze op een afstand te houden. In Juli teerden we vijf gulden in, voornamelijk omdat Mark met een bespottelijk duur goedje uit de stad thuiskwam, dat je op je hoofdkussen sprenkelen moest, en dat onfeilbaar behoorde te zijn.

Eilacie, het bezorgde ons drieën een gruwelijke hoofdpijn, en wekte de muggen op tot nieuwe, krachtiger aanvallen. En in Augustus, de warmste Augustusmaand, die ik ooit heb meegemaakt, waren we de volslagen wanhoop nabij. We wisten niet meer, wat rust beteekende.

En toen, toen besloten we overal horren aan te brengen en om onze bedden klamboes te laten maken.

Eerst reinigden we het huis terdege, met gesloten ramen en deuren ondernamen we onzen moordtocht op de muggen. Daarna zetten we overal de dure horren in. Bevestigden de klamboes. En sliepen vierentwintig uur aan één stuk. Maar de horren en de klamboes hadden onze reissom verslonden. En van ons reisje is dat jaar niets gekomen.

HET AAPJE

door ELISE F. RUTGERS

Ik zag iemand voor het raam in de kamer hiernaast, toen ik er langs liep ; heb je nieuwe buren gekregen ?" vroeg Minnie nieuwsgierig, onwillekeurig haar stem dempend, alsof zij vreesde, dat men in het aangrenzende vertrek haar woorden zou kunnen hooren.

Boden van het Voorjaar: Crocussen.

„Ja, sinds een week ongeveer," lichtte Greta haar in.

„Wat voor menschen ?"

„Het is er maar één : een heer met . . . . . Je raadt het niet in honderd keer, wil ik wedden !"

„Ik kan nooit iets raden, vertel het mij liever ! Een heer met . . . . . ?"

„Met een aapje !"

„Bah !"

„Waarom „bah" ?"

„Wie trekt er nu de wereld rond met een aap ! Hoe weet je het ?"

„De juffrouw vertelde het mij."

„Ze lijkt wel mal, om zoo iemand in huis te nemen !"

„Och, als je een pension houdt, moet je niet al te kieschkeurig zijn, want dan staan je kamers te lang leeg !"

„Ik denk toch, dat niet veel pensionhoudsters op zoo'n gast gesteld zullen zijn."

„Hij zal ruim betalen voor zijn grillen," veronderstelde Greta.

„Dat is mogelijk ! Het mormel zal toch zeker niet los rondloopen en onverwachts in je kamer binnenglippen ?"

„Ik weet er niets van, hoor !"

„Hou mij vooral op de hoogte van dien zonderlingen buurman," verzocht Minnie, „ik voel bepaald belangstelling voor zijn doen en laten."

„Ik vrees, dat ik je zal moeten teleurstellen ; een van de beste eigenaardigheden van dit pension is, dat de verschillende bewoners niets van elkaar merken, een toevallige ontmoeting in de gang of op de trap daargelaten."

„Maar als er iets bijzonders is, zal je juffrouw wel als wandelend nieuwsblad dienst doen, denk ik."

„Gelukkig niet ; ze babbelt maar een dood-enkelen keer van de eene kamer in de andere."

„Die aap is dan toch te machtig gebleken voor haar gewone zwijgzaamheid, schijnt het."

„Ze is er doodsbang voor, moet je weten, maar toch heeft ze mij verzekerd, dat het een allerliefst dier is, zoo wijs als een mensch en roerend trouw en aanhankelijk."

„Wat de meeste menschen niet zijn !"

Verbaasd keek Greta de spreekster aan, die gemakkelijk in een laag stoeltje gedoken zat en haar blond hoofdje steunde met haar opgeheven hand ; heel jong en kinderlijk leek zij in die nonchalante houding, en de bittere toon, waarop zij die laatste woorden sprak, deed vreemd aan bij de weeke, zachte lijnen van het frissche mondje.

„Heb je daar ondervinding van ?" vroeg de andere vriendin.

„Neen, hoor !" lachte Minnie, wat al te luidruchtig. „Mijn opmerking was maar in het algemeen bedoeld !"

Greta geloofde haar niet, maar drong kieschheidshalve niet op naderen uitleg aan ; afleidend, bracht zij het gesprek opnieuw op den buurman met zijn zonderlingen metgezel.

„Ik weet alleen van hem, dat hij heel mooi fluiten kan," vertelde zij vroolijk. „Daarvan maakt hij geen geheim ; 's morgens vooral fluit hij den hoogsten deun."

„Hindert dat je niet bij je werk ?"

„Natuurlijk, ik raak er telkens den draad van mijn gedachten door kwijt, maar ik zal er mij aan moeten wennen."

„Waarom ?"

„Ik kan het hem toch niet beletten ?"

„Je kunt hem door je juffrouw laten verzoeken, zijn levensvreugde wat minder luidruchtig te kennen te geven."

„Och, laat hem fluiten !"

„Wat ben je toch een gemakkelijke schat ! Aan mij zouden ze een heel wat lastiger exemplaar hebben, dat verzeker ik je ! Nu stap ik op, ik heb je al lang genoeg van je werk afgehouden. Ik zal mijn best doen, als ik langs zijn ramen loop, een glimp van je griezeligen mede-bewoner op te vangen; ik brand van nieuwsgierigheid; ik kan er mij bepaald aan ergeren, dat jij zoo onverstoorbaar blijft onder zulk een interessante nabuurschap."

Glimlachend om Minnie's opgewonden gedoe, trad Greta aan het raam, om haar na te oogen ; zij zag, hoe op het smalle paadje, dat naar het tuinhekje leidde, een forsche, lange man vóór haar vriendin uitliep ; waarschijnlijk hoorde hij het geluid van de lichte schreden, die achter hem aan kwamen; bij het hekje gekomen, wendde hij zich tenminste om, hield het voor haar open en liet haar beleefd vóórgaan; Minnie keek steelsgewijze op naar het raam en Greta begreep uit het beteekenisvolle oogengeknip, dat de lange heer haar nieuwe buurman moest zijn, al vatte zij niet, hoe Minnie aan die wetenschap gekomen was.

Zij ging voor haar schrijfwerk zitten en vergat, zich in haar werk verdiepend, weldra al wat hiermede niet in verband stond.

Een paar dagen later zag zij haar nieuwen buurman zijn kamer binnengaan, juist toen zij uit de hare trad ; Minnie had gelijk, het was inderdaad de lange, forsche man, wiens kloeke figuur zij onwillekeurig bewonderd had ; een andermaal kwam zij hem in den tuin tegen op een avond, dat zij voor een oogenblikje de benauwde warmte binnenshuis ontvlucht was.

Hij sprak haar tot haar verbazing aan.

„Mag ik van deze toevallige ontmoeting gebruik maken, om u vergeving te vragen, dat ik u de eerste dagen van mijn verblijf hier zoo gehinderd heb met mijn muzikale oefeningen ?"

„Dat is waar ook !" sprak Greta verwonderd. „Ik hoor u bijna nooit meer fluiten. Laat u dat om mij ?"

„Zeker !"

„Heel vriendelijk van u," antwoordde zij min of meer verlegen. „Ik had er mij toch werkelijk niet over beklaagd."

„Maar het hinderde u wel ?" hield hij aan.

„Ja," moest zij toegeven. „Wel een beetje !"

„Dat vreesde ik, toen ik toevallig vernam, dat ik de eer heb, met een schrijfster onder hetzelfde dak te wonen."

„Een matige eer !" lachte zij.

Maar hij liet zich dit antwoord niet aanleunen. Hun gesprek werd levendig en langdurig ; Greta liet zich onwillekeurig meeslepen door zijn licht en gemakkelijk vloeienden woordenstroom. En toch — het leek haar of achter zijn spraakzaamheid zich diepere gedachten verscholen die schroomden tot uiting te komen. Velerlei onderwerpen roerde hij aan, maar vluchtig, bijna schuw ; telkens als zij poogde dieper in te gaan op een meening die haar het overdenken en tot klaarheid brengen waard leek, wisselde hij, als onrustig en argwanend, van gesprek. Een eenzame, dacht zij, die vreest voor zijn woorden, voor zichzelf . . . . En ze had wel, alle conventie brekend, met een roekelooze vraag door dien woordenmuur willen heendringen waarachter zich zijn eigenlijke gedachten verscholen. Een eenzame, die — zoo zeide men immers — de wereld door dwaalde met zijn aapje . . . .